

Tapio Tuomaala

Runomurhat

Para Kustannus

Runomurhat

Tapio Tuomaala

Runomurhat

Para

© Tapio Tuomaala 2013

Kustantaja: Para Kustannus

parakustannus@gmail.com

ISBN 978-952-68046-0-6

Painopaikka

Books on Demand GmbH

Norderstedt, Saksa, 2013

*Myrkyttynyt rakkaus
kuin murha sydämessä.*

*Jäljelle jättää
verta vuotavat haavat.*

*Ja tuskan,
joka janoaa hyvitystä.*

1

Kun pärisevän äänimerkin säestyksellä jugendtalon ulko-oven lukko rapsahti auki, pääsin alkusyksyn sumuisesta kosteudesta rappukäytävään. Katsoin tuulikaapin osoitetaulusta, missä kerroksessa tavoittelemani henkilö asui ja menin painelemaan hissiä alas. Hissi ei kuitenkaan liikahtanut eikä antanut minkäänlaista ääntä toimintakunnostaan, rappukäytävä oli hiljainen.

Hetken odoteltuani ei auttanut kuin ryhtyä kapuamaan neljänteen, toiseksi ylimpään kerrokseen, mistä löytyi etsimäni ovi, jonka nimikyltissä luki Honka. Jugendtalojen kerroskorkeus aiheutti ylimääräistä hengästymistä, mitä koetin puuskuttamalla tasoittaa vääntäessäni ovikellon nuppia. Kun oven takaa ei kuulunut mitään, rinkutin ovikelloa vaati-

vammin ja pidempään. Sisältä alkoi viimein kuulua ääniä, jotka vahvistuivat kipakaksi sättimiseksi. Ovi työnnettiin päättäväisesti apposen auki.

– Olen sanonut monta...

Vaalea ja nätti nainen katsoi minua yllättyneenä, räpytteli silmään.

– Voi hitsi, luulin, että se on Late.

– Miehenne Lauri Honka?

– Hän unohtaa aina avaimet. En olisi avannut, jos olisin tiennyt...

– Luulitte, että ovella on joku kaupustelija, totesin. – En ole kaupustelija, vaan tulin tapaamaan miestänne. Hän ei ole ilmeisestikään kotona.

– Ei ole, nainen sanoi töykeästi. Käsi siirtyi varovasti ovenkahvaan ja epäilevä katse alas kenkääni, joka oli oven sulkeamisen tiellä.

– Minulla on tärkeää asiaa miehellenne, sanoin mahdollisimman vakavana, vaikka en edes tiennyt, mitä asiaa minulla on. – Minun pakko tavata hänet heti.

– Minä en osaa auttaa, nainen sanoi entistä epäilevämpänä. – Mieheni ei hoida työasioita vapaa-aikanaan.

– En ole hänen työtoverinsa enkä asiakkaansa. Enkä ainakaan velkojansa.

– Ai jaa, vaaleaverikko töksäytti hie-man helpottuneen oloisesti.

– Tulin siksi, että miehellenne saattaa olla tiedossa pahoja ongelmia.

– Mistä nyt oikein on kysymys? nainen tokaisi, mutta pieni huolestuminen oli ilmaantunut ääneen. – Kuka te oikein olette?

– Anteeksi, etten heti esittäytynyt. Kalevi Salomaa.

Nimeni ei tietenkään saanut aikaan muutosta naisen asenteessa, joten lisäsin kiireesti.

– Olin rikospoliisissa kymmenen vuotta ja tiedän, koska saattaa kyseessä olla tosi tilanne.

– Rikospoliisi, nainen kummeksui eikä selvästi ymmärtänyt kokonaisuudessaan, mitä sanoin. Rikospoliisi mainitseminen lamaannuttaa suurimman osan kuulijoista

niin perusteellisesti, että muiden sanojen merkitys häviää ympäriltä.

– Ei kai vain Lauri ole tehnyt mitään? vaaleaverikkö tankkasi.

– Ei miehenne ole tehnyt mitään, mihin rikospoliisia tarvitaan, vakuutin. – Mutta kun minun pitäisi tavoittaa miehenne välittömästi tai voi tapahtua odottamatonta eikä se silloin taatusti tarkoita mitään hyvää. Voitteko kertoa, missä miehenne tällä hetkellä on, jotta voin auttaa?

Vaaleaverikkö näytti viimein tajuavan, etten huvikseni kavunnut neljänteen kerrokseen.

– Lauri lähti lenkille, varmaan noin puoli tuntia sitten, nainen sanoi epävarmasti.

Pahoja ajatuksia tuli väistämättä mieleeni, vaikka pidin saamaani yhteydenottoa huonona pilana.

– Lähteekö miehenne lenkille aina samaan aikaan?

Naisen silmät ilmaisivat ihmetystä.

– Mistä te sen tiesitte?

– Arvasin, vastasin. – Kiertääkö hän aina saman lenkin?

– Kiertää se. Sillä lailla Late voi parhaiten seurata kuntoaan, siis sitä kelloa, mikä se nyt onkaan tossa mahassa, kunto-kello.

– Kauanko miehenne lenkki kestää?

Nainen alkoi selvästi huolestua uteluis-tani.

– Tunnin verran, ellei se juokse... no, mitä siitä.

– Hän on siis vielä lenkillä noin puoli tuntia, tarkensin. – Onko miehellenne puhelin mukana?

– Aina hänellä on puhelin, nainen sanoi happamasti.

– Soittakaa hänelle.

– Lauri ei tykkää, nainen sanoi päätään pudistellen. – Se luulee, että kyttään perään. Minusta on kylläkin nykyisin ihan sama, mistä se saa pulssia kuntokelloonsa.

– Olkaa nyt niin hyvä ja soittakaa miehellenne, pyysin ja lisäsin rikospoliisissa oppimallani äänensävyllä. – Heti.

Nainen rypisti kulmiaan.

– Odottakaa siinä.

Vaaleaverikkö poistui sisälle huoneistoon ja palasi matkapuhelinta näpytellen, nosti korvalleen ja kuunteli. Minäkin kuulin tuuttauksen. Naisen ilme alkoi muuttua huolestuneeksi, kun soittoon ei vastattu. Hän katsoi minua kysyvästi.

– Ei vastaa. Mikä sille nyt oikein on tullut? Aina se kuitenkin vastaa.

Minäkin aloin huolestua.

– Mitä reittiä miehenne kiertää?

Nainen laski puhelimen korvaltaan ja selitti minulle miehensä juoksureitin. Varmistin muutamalla kysymyksellä, että varmasti ymmärsin reitin, minkä jälkeen kysyin ulkonäöstä ja vaatetuksesta. Kun minulla oli päässäni mielikuva hölkkäävästä Lauri Hongasta, kiirehdin hyvästelen hissin ovelle. Painoin nappulaa, mutta hissi ei vieläkään antanut elonmerkkejä. Sääntäsin rapuille ja kuulin, miten hissi kirskahti liikkeelle ylimmästä kerroksesta. Kun pääsin katukerrokseen, niin hissin ovi aukeni ja mummo kampesi rollaattoria ulos. Raskas hissinovi painoi rollaattoria

kuitenkin ulkokarmiin. Mummo katsoi minua anovasti ovenraosta. mutta minulla ei ollut aikaa auttaa, vaan painuin kiireesti kadulle.

Lähellä oli puisto, jonka lävitse riensin puolijuoksua, sitten pitkin katuja, kunnes tulin toiseen kapeaan puistoon. Hiekkatie vei puiston keskeltä eteenpäin, kaartoi oikealla, jonka jälkeen näin hajanaisen ihmisjoukon edessäni. Kun lähestyin, näin nuoren tytön pitävän kättään suun edessä ja itkevän. Ihmisten keskellä lojui lenkkipukuinen hahmo selällään, puoliksi hiekkalla, puoliksi nurmikolla.

Kävelin rauhallisesti maassa makaavan viereen. Hänen kurkkunsa oli viilletty auki. Lasimaisesti taivaaseen tuijottavat silmät kertoivat, että mies oli kuollut. Ei ollut epäilystäkään siitä, ettenkö ollut löytänyt etsimääni. Saamani tuntomerkit sopivat Lauri Honkaan. Erotin lähestyvän hälytyssireenin äänen.

Kuolleen viereen kumartunut mies vaikutti käsien varmojen liikkeiden perusteella terveydenhuollon ammattilaiselta.

Tavoitin hänen katseensa. Mies pudisti päätään. Kun mitään ei ollut tehtävissä, vetäydyin sivummalle odottamaan. Poliisiauto ajoi paikalle pitkin puistotietä ensimmäisenä ja heti perään tuli ambulanssi. Sitten tuli toinen ja kolmas poliisiauto. Ambulanssimiehet tutkivat kuollutta ja lähtivät pois. Ei tarvittu enää kuin tekninen tutkinta ja ruumisauto.

Poliisit eristivät alueen nauhoin ja puhuttelivat lähellä olevia ihmisiä. Seurasin tapahtumia riittävän kaukana, kunnes paikalle saapui siviilipoliisiauto ja siitä nousi pyylevä, vanhempi mieshenkilö. Kuljettajan puolelta tuli esiin pitkä, harteikas, nuorempi mies, jolla oli leveä nenä. Odotin vielä sen aikaa, että parivaljakko sai tutkittua ruumista, ennen kuin pujahdin muovinauhan alta poliisien keskelle. Hivuttauduin pyylevän miehen viereen. Hän ei ensin huomannut minua, mutta kun tunsin tuijotukseni, katsoi kysyvästi.

– Mitä asiaa? Ellei mitään, niin voitte siirtyä kauemmaksi.

– Tiedättekö jo kuolleen henkilöllisyyden, kysyin.

– En vielä.

– Lauri Honka.

Pyylevä mies katsoi minua kiinnostuneena.

– Tiedätte varmaan muutakin kuin nimen?

– En oikeastaan tiedä mitään muuta kuin osoitteen nimen lisäksi.

– Jatkakaa vain.

Kerroin Hongan osoitteen ja lisäsin.

– Tulin sen kautta. Vaimo on kotona, yksin. Hän taitaa jo aavistaa, etteivät asiat ole kunnossa.

– Ja te olette?

– Kalevi Salomaa.

Pyylevä mies rypisti kulmiaan.

– Ihan kuin olisin jossain kuullut.

– Paljon mahdollista. Olin rikospoliisin hommissa kymmenen vuotta ja rapiat päälle. Tosin vähän pienemmässä kaupungissa.

Pyylevä mies alkoi kiinnostua.

– Komisario Heikki Talvimaa.

Kättelimme. Komisarion käsi oli veltto ja tuntui kuin olisin koskenut kuolevaan kalaan, joka viimeisellä kiduksenvedolla

.....

..... Auttaako runouden ymmärtäminen selvittämään murhaajan henkilöllisyyden?

Ote kirjasta:

– Kun runo on tärkeä, niin miksi minut on sotkettu murhaan? pohdin enemmän itsekseni kuin komisariolle. – Ehkä murhaaja laskeskelee, että minun pitäisi avalla hänen jättämiään johtolankoja, kuten juuri runoa.

– Vähän outoa, jos kerran olet taidemaalari, komisario aprikoi.

Hieraisin nenääni, mutta ei auttanut muu kuin töksäyttää kiusallinen totuus ulos.

– On minulta julkaistu yksi runokirja. Herätti se jonkinlaista kiinnostustakin, joten jokunen ainakin siitä asiasta tietää. Ehkä olen mukana siksi, että murhaaja pitää minua runoilijana.

– Ahaa, nyt alkaa minullakin tarkentua, mitä murhaaja on ajatellut, komisario sanoi ja nosti silmien eteen muovipussiin laitetun runon. – Sinun on tarkoitus selvittää, kenen runo on kyseessä. Tai onko runo tekijän oma. Sinun pitää avata runossa oleva vihje, motiivi.

.....

9 789526 804606

BODTM
Books on Demand